

Elisabeth Lund

Preken høsttakkefest 2008

Lørenkog kirke 12.10.

Nå er vi her i kirken. I Guds hus. Og vi vil takke ham for livet og for alle gode gaver som han gir oss.

Noen har kommet hit med en stor takknemlighet over det gode livet dere har.

Noen har kommet hit med et barn i armene, et fantastisk under som dere har fått oppleve i livet deres.

Noen er skuffet over at livet ikke er sånn dere hadde tenkt det skulle bli.

Men vi har alle kommet hit til kirken, om ikke med noe annet, så i alle fall med oss selv og alt det vi er.

Det er Gud som har gitt oss livet. Det er Gud som har gitt oss Jorda. Det er Gud som gir oss den maten Jorda bærer fram. Og i dag vil vi takke for det.

Til Gud kan vi komme både med sorger, gleder, skuffelser, klager og takk. Han tar imot alt.

Men selv om vi har behov for å komme til Gud med alt som er vanskelig, så tror jeg det er viktig å lete etter hva vi kan takke for også. Jeg tror vi trenger å takke, og jeg tror vi trenger å ha noen å takke.

Jeg har i lange perioder satt av fem minutter hver kveld til å kjenne etter om det er noe jeg har blitt glad for den dagen. Så har jeg takka Gud for det.

Etter hvert har jeg merka hvordan de små takkebønnene har gitt takknemligheten en stadig større plass i livet mitt.

Det er blitt en hjelp til å fokusere på det gode.

Det er høsttakkefest. Potetene er tatt opp av jorda, og kornet er treska.

I gamle dager var det mange gode skikker som var knytta til høsten.

For eksempel, når man bakte brød, og deigen var ferdig forma, tegna husmoren et kors i den. Og hver gang man skar av brødet, ble man minna om, at brødet og høsten er en gave fra Gud til oss.

Såne skikker bør vi ikke glemme. Iallfall ikke den takknemligheten de vitner om.

Jeg tror vi blir fattigere hvis vi glemmer å takke Gud for det daglige brød. Hvis vi ikke lenger kan se Guds under i hverdagen.

Nå kommer vi til det som er søndagens prekentekst, og den tenkte jeg at vi alle sammen skulle lære oss utenat.

Dere kan få sitte mens jeg leser den.

Det står skrevet i evangeliet etter Lukas i det 11. kapittel:

Gi oss hver dag vårt daglige brød.

Slik lyder Herrens ord.

Gi oss hver dag vårt daglige brød. Det er en av bønnene fra Fader vår, i Lukas sin versjon.

Det er Gud som gir oss det vi lever av, og det er nødvendig at han gir oss det hver dag.

Vi ber: Gi oss hver dag vårt daglige brød. Og her hos oss er det få som ikke blir bønnhørt, når det gjelder å få det vi trenger for å overleve.

Men det er verdt å legge merke til at det heldigvis ikke står "Gi MEG hver dag MITT daglige brød". Det er ikke en selvopptatt bønn som bare handler om meg og mine behov.

Det er Jesus som har lært oss Fadervår, og gjennom denne bønner lærer han oss å tenke på oss selv som en del av fellesskapet på Jorda.

Når vi ber: gi oss hver dag vårt daglige brød, skal det også minne oss om å gjøre det vi kan for de som strever hver dag med å overleve.

Noen ganger lurer jeg på om vi har blitt utakknemlige av å få for mye.

Man skulle jo tro at man ble mer takknemlig og hadde mer å gi til andre når man fikk mye. Men kanskje det heller er sånn at mye vil ha mer?

Var nordmenn mer takknemlige da vi var fattigere?

Eller er vi fattigere når vi blir mindre takknemlige?

Vi ber: Gi oss hver dag vårt daglige brød.

Kan vi kjenne at det gjør oss takknemlige for at vi faktisk hver dag får vårt daglige brød?

Kan det gi oss engasjement for de som ikke får det?

Jeg har lyst å fortelle en liten historie.

Det var etter krigen, og det var stor fattigdom og nød i Berlin.

Apotekeren der lå syk, og en dag kommer postbudet med en pakke fra en av vennene hans.

I pakken lå det et halvt brød. Det skulle apotekeren ha, så han kunne komme til krefter.

Men apotekeren huska, at inne hos naboen, en lærerfamilie, var der en liten jente, som var syk.

Og apotekeren tenkte: " Jeg er gammel. Hun trenger mer til brødet enn det jeg gjør."

Og så fikk han brakt brødet inn til naboen.

Nabokonen, som fikk brødet til datteren sin, kom til at tenke på en gammel enke, som bodde i en liten leilighet øverst i bygården. Det var kaldt der oppe under taket, der enken bodde. Brødet ble båret opp til henne.

Men enken hadde en datter, som bodde nederst i bygården, i kjelleren.

Hun var alene med 3 barn, for mannen hennes var meldt savnet ved fronten. Enken visste, hvor lite mat de hadde, de 3 barna. Brødet ble båret ned til dem.

Men den enslige moren tenkte: apotekeren er syk og gav oss gratis medisin da den lille jente mi var syk. Han har mer bruk for brødet enn oss.

Da apotekeren fikk brødet, kjente han det igjen. Nå var brødet blitt hellig for ham. Det var blitt et tegn på den kjærligheten, som skaper overflod når vi deler.

Det daglige brødet, alt det vi får av Gud, er små under i hverdagen. Selv om vi kanskje ikke ser noe kors på det kneippbrødet vi skjærer våre brødskiver av, så kan vi oftere huske på å takke Gud for det. Og vi kan la takknemligheten føre til at vi deler med de som har mindre enn oss.

Vi kan dele av maten vår, tida vår, pengene våre. Dele av oss selv. Alt det vi har fått er en gave fra Gud, og gaver pleier vi å takke for.

Da vi ble døpt fikk vi tegna et kors på oss. Som tegn på at vi tilhører Jesus. Det tegnet skal vi tegne på tre små gutter i dag, og det blir tegna over oss alle når velsignelsen lyses til slutt i gudstjenesten. I gamle dager tegna husmødrene kors på brødene for å huske at kornet og brødet er en gave fra Gud.

Livene våre er en gave fra Gud, og Han vil møte oss midt i livet med sin velsignelse.

Ta imot den, og la takknemligheten få rom til å vokse.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet.